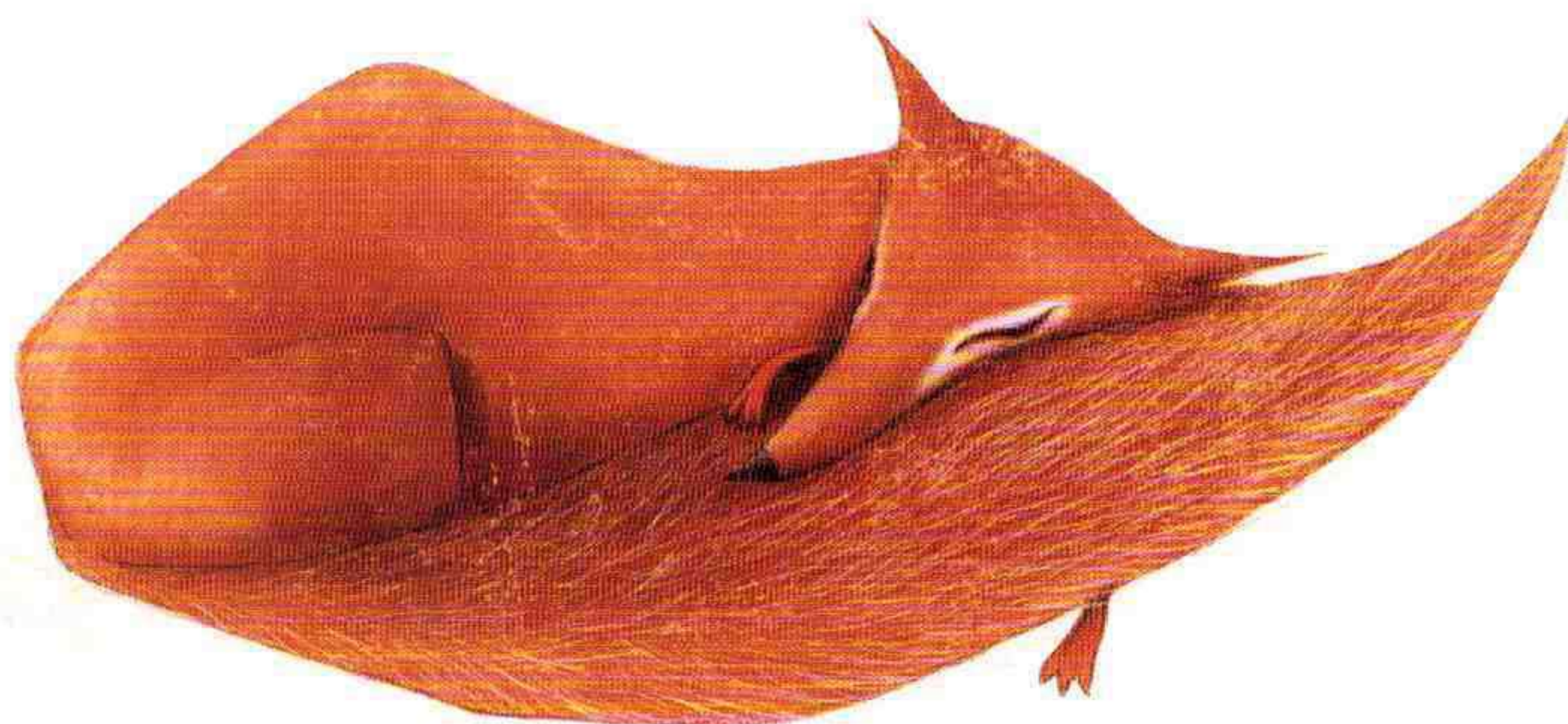

Miculi Print,

ADAPTARE DUPĂ TEXTUL ORIGINAL AL CAPODOPEREI LUI

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

ILUSTRAȚII DE

MANUELA ADREANI

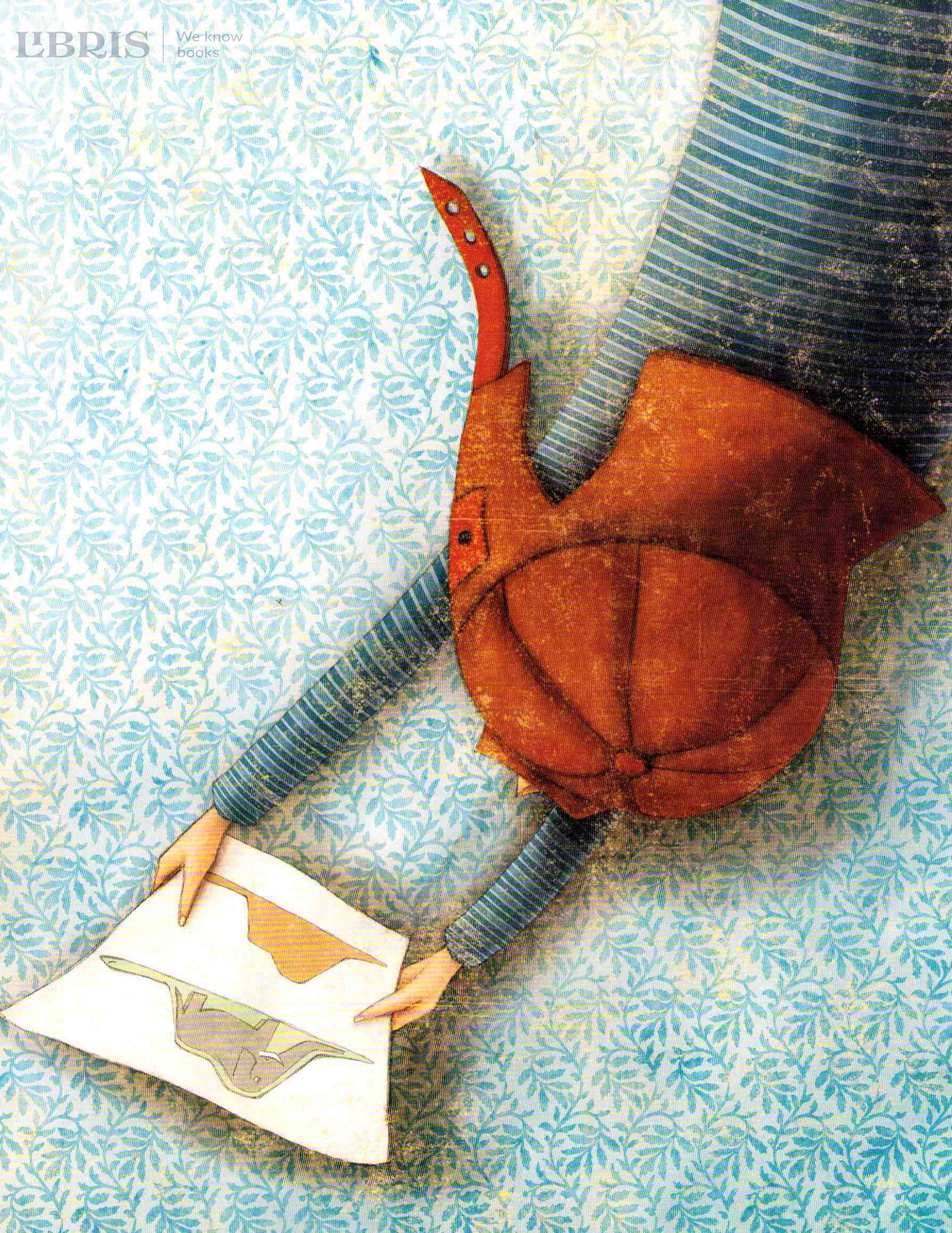
Se dedică lui Léon Werth

Le cer iertare copiilor pentru că am dedicat această carte unui adult. Dar am făcut-o dintr-un motiv întemeiat: acest adult îmi este cel mai bun prieten din lume. Dar mai am un motiv: adultul acesta pricepe totul, chiar și cărțile pentru copii. În sfârșit, al treilea motiv: el locuiește în Franța, unde suferă de foame și de frig și, tocmai de aceea, are nevoie de mângâierea noastră. Iar dacă toate aceste motive nu sunt de ajuns, atunci aș vrea să dedic această carte copilului care a fost Léon cu mulți-mulți ani în urmă. Căci toți oamenii mari au fost cândva copii. (Din nefericire, doar câțiva dintre ei își mai aduc aminte de asta.) De aceea, îmi corectez dedicația:

Lui Léon Werth, pe când era copil

LBRIS

We know
books

-I-

Odată, pe când aveam doar șase anișori, am dat peste o imagine splendidă în timp ce răsfoiam o carte despre o pădure unde nu călcase picior de om și care se intitula „Întâmplări din trecut“. Ilustrația înfățișa un șarpe boa care voia să înghită o jivină sălbatică. În carte se spunea așa: „Șerpii constrictori boa își devorează prada întreagă, fără a o mesteca. Nemaiputând să se miște după aceasta, ei cad într-un somn adânc ce durează șase luni la rând, atât cât ține digestia“.

Mă interesau foarte mult pe atunci aventurile din jungle și, văzând acest desen, am hotărât și eu să fac unul. Astfel, a apărut pe lume prima imagine creată de mine cu un creion colorat. Am arătat capodopera părinților și i-am întrebat imediat dacă desenul meu îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

– De ce crezi că o pălărie ar putea speria pe cineva?

De fapt, desenul meu nu înfățișa o pălărie, ci mai curând un boa constrictor care încerca să digere un elefant. Iar ca cei mari să priceapă ce voiam să spun, am desenat șarpele pe dinăuntru. Așa sunt adulții: vor să le explice totul amănunțit.

Părinții m-au sfătuit să las baltă șerpii boa, fie desenați pe dinafară, fie pe dinăuntru, și să-mi văd de ale mele, în schimb. Cu alte cuvinte, să-mi fac temele la geografie, istorie, aritmetică și gramatică.

Astfel, la vârsta de șase ani a trebuit să abandonez minunata carieră de pictor, descurajat de cele două nereușite ale mele: desenul numărul unu și desenul numărul doi. Adulții nu înțeleg singuri nimic, de aceea copiii sunt nevoiți să le explice de-a fir a păr tot felul de lucruri. Și asta îi obosește enorm!

Obligat să aleg o altă meserie, am învățat să pilotez avioane. O perioadă, am zburat în toate colțurile lumii și trebuie să recunosc că geografia mi-a fost de mare folos: deosebeam China de Arizona dintr-o singură privire! Iar acest lucru e foarte important când te rătăcești în bezna nopții. În decursul vieții mele, am cunoscut foarte mulți oameni mari și serioși și chiar am trăit o vreme printre ei. Asta m-a ajutat să-i cunosc mai bine cu diverse ocazii, dar nu mi-a îmbunătățit în niciun fel părerea despre ei.

De fiecare dată când se întâmpla să cunosc pe cineva mai destupat la minte, încercam să repet experimentul meu din copilărie, arătându-le desenul numărul unu, de care nu mă despărțeam niciodată. Doream pur și simplu să știu dacă persoana respectivă era înzestrată cu o minte capabilă să înțeleagă imaginea creată de mine. Dar răspunsul era mereu același: „E o pălărie!“.

Dintr-un moment anume am decis să nu le mai vorbesc oamenilor despre șerpii boa, despre pădurile virgine ori despre stele, ci mai degrabă să discut cu ei despre jocul de bridge, despre golf, politică sau cravate. Purtând conversații pe înțelesul lor, aceștia se arătau foarte fericiți să cunoască o persoană atât de plăcută.

-II-

Așa am trecut eu prin viață, fără a întâlni vreodată pe cineva cu care să pot vorbi pe șleau. Dar șase ani în urmă, în timp ce zburam deasupra Saharei, motorul avionului meu se stricase și am fost nevoit să aterizez în pustiu. Cum nu aveam nici mecanic, nici pasageri în cabină, a trebuit să mă apuc eu însumi de reparație. Era o chestiune de viață și de moarte, mai ales că apa de băut pe care o aveam în avion mi-ar fi ajuns doar pentru vreo opt zile.

În prima noapte, am dormit pe nisip, istovit și singur, la mii de kilometri depărtare de orice localitate umană. Într-adevăr, eram și mai izolat de restul lumii decât un naufragiat aflat pe o plută în mijlocul oceanului. De aceea, vă puteți, cred, închipui surpriza pe care am trăit-o atunci când am fost trezit de o voce blândă:

– Te rog mult, nu ai vrea să-mi desenezi o oaie?

– Ce? am exclamat eu, sărind uluit în picioare.

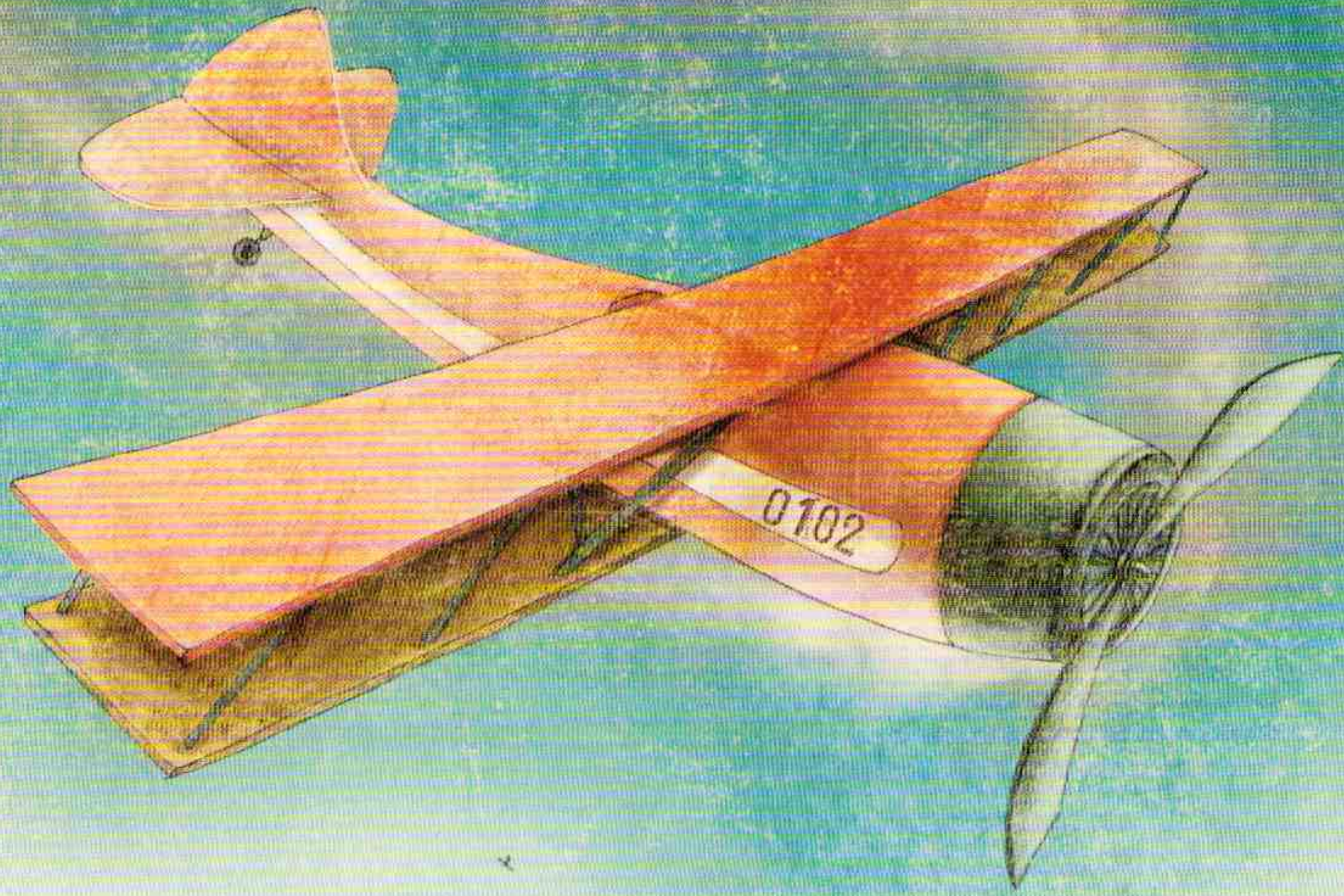
M-am frecat la ochi și am privit în jur. În fața mea am zărit un omulean ciudat, care se uita la mine cât se poate de grav. Dar iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac după aceea.

Trebuie să admit totuși că desenul meu este mult mai puțin fascinant decât originalul, dar asta nu din vina mea. Adulții mă descurajaseră de la o carieră în artele frumoase încă de la vârsta de șase ani, așa că de atunci nu am mai învățat să desenez nimic altceva decât șerpi boa, pe dinafară și pe dinăuntru.

Priveam cu ochi mari la figura aceea uluitoare. Nu uitați că mă aflam la o distanță de mii și mii de kilometri de așezările omenești,

LBRIS

We know
books

și totuși, omulețul acela nu-mi părea nici rătăcit în nisipurile nesfârșite ale deșertului, nici afectat cumva de oboseală, de foame ori de sete. Și nici copleșit de frică. Nu arăta deloc a copil pierdut în inima Saharei, la mii de kilometri de orice pământ locuit.

Când mi-a revenit darul vorbirii, l-am întrebat:

– Dar ce faci tu aici?

Însă omuleanul m-a rugat din nou, la fel de încet, ca și cum ar fi fost vorba de o chestiune extrem de importantă:

– Te rog, ai putea să-mi desenezi o oaie?

Când ai în fața ta un mister de nepătruns ca acesta, parcă nici nu ai curajul să spui „nu”. Oricât de lipsită de noimă mi se părea mie atunci rugămintea aceasta, la mii de kilometri depărtare de ținuturile locuite de oameni și în ciuda pericolului de moarte în care mă aflam, am scos imediat din buzunarul vestei stiloul și un petec de hârtie. Apoi, mi-am adus din nou aminte că studiasem la școală geografia, istoria, aritmetica și gramatica, mai puțin desenul. De aceea, i-am zis, cam în doi peri, că nu mă prea pricep la desenat.

Dar omuleanul nu a părut afectat, zicând:

– Asta nu are nicio însemnătate. Desenează-mi o oaie!

Cum nu mai desenaseam oi până atunci, am reprodus pe bucata aceea de foaie unul dintre cele două desene pe care eram eu în stare să le fac: acela cu șarpele boa văzut pe dinăuntru. Dar reacția omulețului m-a dat gata:

– Nu, nu! Eu nu vreau un elefant în burta unui șarpe boa. Un boa este foarte primejdios, iar elefantul este din cale afară de trupeș. În lumea mea, totul este mult mai mic. Am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

Așadar, am fost nevoit să desenez o oaie. El s-a uitat atent la imagine, apoi mi-a spus:

